

Sigmund Brestesøns vise

1. Blandt Hedenold de Nordens gjæve helte,
og Sigmund var den ædle Færøersmand.
:/: Af alle dem, som spændte sværd ved bælte,
i kampen ingen djærvere end han. :/:
2. Ved mangt et slag hans navn berømt var blevet.
Fra Holmengård til Morrens fjerne kyst,
hvert fjendtligt sejl af havet var fordrevet.
Hvo vovede vel mer mod ham en dyst?
3. Så kjæmped han for Norges gavn og hæder,
for Håkun jarl og kjække Trygvason.
Og varig ros han mangan dåd beredte,
selv høien Smolserhorn forkynder den.
4. Men Sigmund var ei blot den vilde kriger,
han elsked dyd og kjendte ædelmod
og trofasthed, som løfter aldrig sviger
og skuffed ei den, sig derpå forlod.
5. Thi til hans ros skal sangen endnu lyde.
Slig hædersmand at glemme var jo skam.
Hver landsmand sig ved heltens id skal fryde
og føle ædel drift at ligne ham.
6. Min Sigmund, du et ledingstog må gjøre
i Vesterhav, du finder Harald der.
Hans hoved mig du skal igen hjemføre.
Jeg ham udjog, og han min fjende er.
7. Så taledе jarl Håkun, og tilrede
straks Sigmund lod de snekker lægge ud.
Ved Bretlands kyst de Harald vil oplede,
og hver en stavn bær dødens sendebud.
8. Med frejdigt mod de bølger længe pløje,
til fyrig kamp de hvæsse spyd og sværd.
For kjække mænd må lykken sig vel føje,
nu gælder det, thi nu er Harald her.
9. I skibes tal hans overmagt de skue,
dog uforsagt med ham de binde an,
thi mænd som de for tallet ei kan grue,
hvor Sigmund strider, ingen frygte kan.
10. Alt klirre sværd, og spyd fra stavnen hvine,
og fasten hjelm og brynne kløvet blev.
Hvor kiæmpen faldt, en anden straks fremtrine,
mens mangt et blodigt skjold i havet drev.
11. Dog Sigmunds mænd forgjæves kræfter spildte,
den strid stod på fra dagens første gry.
End kjæmped de, da mørket dem adskilte,
men ingen vil sig give eller fly.
12. Til kamp påny de sig om natten øve,
men Harald nu med Sigmund tale vil:
Alt nok vi her hinandens manddom prøve,
fost-broderskab jeg dig nu byde vil.
13. Den kjække kun dit venskab du kan unde.
Vor fælles kraft ei nogen skal modstå.
Ja, Sigmund du – så råber alle munde –
fost-broderskab med Harald må indgå.
14. Nok blod er spildt – så hørtes Sigmund sige.
Dog, her vor strid kan ikke være endt,
jarl Håkuns bud jeg kan og bør ej svigte,
af ham jeg om dit hoved blev udsendt.
15. Hvi, Sigmund, du så god en mand vil være
i Håkuns sold, jeg ikke fatte kan,
thi ond er han. Nu, Harald, derom ere
vi to ei enige: jeg er hans mand.
16. Dog har vi gjort, hvad brave mænd kan gjøre,
så mangan stolt og ædel kriger faldt,
som kraftigt sværd for Norge kunde føre
og værne landets fred, der hvor det gjaldt.
17. Vil avindskjold mod Norge du ei bære
og nu med mig til Håkun drage hen?
Tryg ved mit ord som Dovre du skal være,
så kast din værge, kom, jeg er din ven.
18. Skjønt, Sigmund, jeg mig lidet godt kan vente
af Håkun, som min svorne fjende er
og for mit liv at tage dig udsendte.
Dog, på dit ord jeg dig vil følge der.
19. Forlig og fred nu svoret er, og glade
de vinde sejl i rå for føjen vind.
Ved Norges skjær de anker falde lade,
i Stenvogs havn de fælleds lægge ind.
20. Du, Harald, her med dine mænd må blive,
til jarlens gård jeg hastig drager hen,
beretning ham om alting skal jeg give,
som ærlig mand du ser mig her igjen.
21. Han kommer, og han Håkun lader byde,
for bredden bord han sig indstille skal.
Vor Sigmunds held os alle vel må fryde,
så råbes overalt i jarlens hal.
22. Fra ledingstog velkommen hid tilbage,
tag sædet dit hos mine bedste mænd.
Udhvil dig her, lad øl og vin dig smage,
du vil som altid bringe sejer hjem.

¹Uppskrift frá Jómsvíkingum í Vági. Vísan er eisini at finna sum nummar 20, á bls. 169 í 1. bindi av Nýggju Kvæðabókini hjá Sverra Egholm.

23. Nej, herre, jeg dit øl og mjød ej smager,
før om mit tog jeg dig berettet har,
og før jeg ved, hvordan det dig behager,
hvad jeg har troet for mig at gjøre var.
24. I halve døgn med Harald vi os prøved,
han bad om fred, og jeg ham den tilstod,
du jog ham ud, af harm og trang han røved;
hans arm dig gavne kan, men ei hans blod.
25. Ved Hardebrud – så hørtes Håkun sværge,
og vred var han – nu, Sigmund, det var slemt,
du aldrig før har ilde brugt dit væрге,
men denne gang din pligt du har forglemt.
26. Min troskab dig at holde jeg formåde
hos Harald, at med mig han vilde gå.
Du, herre, ham for Sigmunds skyld benåde:
Ham også jeg mit løfte holde må.
27. Tag alt mit gods, og ham sin fred forunde.
Nei – Håkun fnøs, det lød i høien hal, –
dø, dø skal han. – Nei herre, ingenlunde,
jeg fred ham svor, og fred han have skal.
28. Med kraftig arm jeg Harald skal forsvare,
så længe som mit gode sværd formår,
ej gjøs jeg før for trudsel eller farer.
Jeg er din mand ei mer: farvel jeg går.
29. De hofmænd alt for Sigmunds fare grue,
ei vanker godt, når Håkun han var gram;
men tankefuldt ses jarlen nu at skue
på helten ned og tavs beundre ham.
30. Bliv, Sigmund, her din troskab jeg miskendte,
som for dit ord selv livet giver hen,
før Harald hid, alt godt af mig han vente,
min fred han har, og tryk er han ved den.
31. Til Harald hen man Sigmund så at ile,
og hånd i hånd de går for Håkun ind,
ved hoffet de en føje stund sig hviler.
Og Harald sejler bort ved første vind.
32. O, Færøes mand, glem ei din Sigmunds minde,
hans trofasthed, hans ædle heltmod.
Tænk på, hans blod i dine årer rinde:
Et hædersminde han sig efterlod.

*Claus Jacobsen Lund (1739-1815) yrkti uml.
1808*